

Arrest

nr. 292 498 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 augustus 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 28 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, E(...) S(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sorghakhan, een subdorp van Myakhel, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa. U bent Pasjtoen van etnische

origine en spreekt Pasjtoe en een beetje Dari. U bent tot de derde graad naar school geweest. U hielp uw vader op de velden, in de fruit- en groentetuin en zorgde voor de geiten.

In de zesde maand, Sonbola, van het jaar 1398 (omgezet naar westerse kalender is dit augustus 2019), kwamen in de late namiddag vijf talibs de moskee binnen, waar u aanwezig was. Vier van de vijf talibs waren gemaskerd, één van hen was Mullah S(...) S(...), een man uit uw dorp. De talibs hadden een lijst met namen van jongens. Op de lijst stonden vijf namen van jongens uit uw dorp, waaronder uw naam. De talibs zeiden dat u en de andere vier jongens naar het hoofdkwartier van de taliban in het dorp Laghmani moesten gaan omdat de schaduwgouverneur voor uw district van de taliban genaamd Mawlawi H(...) jullie wou spreken. Daar aangekomen gaven de taliban commandanten speeches over de jihad. Er waren ongeveer vijfendertig à veertig andere jongens aanwezig in het hoofdkwartier. De volgende ochtend besepte u dat alle jongens die met de taliban meegingen, omkwamen tijdens de gevechten of vermoord werden. U zei aan Mullah S(...) S(...) dat u klaar was om overal naartoe te gaan, maar u vroeg of u naar huis mocht om kleding te halen en om uw familie te zien voor u vertrok met de taliban. Hij zei dat u weg kon gaan, maar dat u binnen het uur terug moest zijn omdat ze u diezelfde dag nog wilden mee nemen naar de gevechten. Als u dit niet deed, wist u wel wat er zou gebeuren. U ging naar huis en vertelde dit aan uw ouders. Uw ouders stuurden u naar uw oom S(...) in het dorp Sufian. Nadat u het verhaal aan uw oom vertelde, zei hij dat u daar niet kon blijven omdat de taliban u daar ook zou vinden. Na telefonisch contact met uw vader besluiten uw oom en uw vader dat u het land moet verlaten. Uw oom had reeds contact met een smokkelaar en uw vader regelde vervolgens uw reis.

U had nadat u in België aangekomen was twee maanden lang geen contact met uw familie. Toen u contact had met uw paternale oom, vertelde hij u dat uw vader gevangengenomen en vervolgens vermoord was door de taliban. Uw vader werd tweemaal gewaarschuwd door de taliban. Een dreigbrief werd afgegeven aan uw vader, waarin stond dat hij u moest brengen naar het hoofdkwartier in Laghmani. De derde keer werd uw vader meegenomen naar Laghmani, waar hij opgesloten werd in een cel voor vier maanden. In die periode werd hij vaak geslagen. Uiteindelijk werd hij vermoord. Na de dood van uw vader vluchtte uw broer M(...). Hij bevindt zich in Turkije.

U verliet Afghanistan in Sonbola van het jaar 1398 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, uw vaccinatiekaart, een foto van de taskara van uw broer, foto's van de taskara van uw vader, de dreigbrief en de enveloppes waarmee deze documenten verzonden werden voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers 16 jaar en tien maanden te zijn, en dus minderjarig wat uw geboortedatum op 31 oktober 2003 zou brengen (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 01/01/1999. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 31 augustus 2020 valt te lezen dat u de dag van het medisch onderzoek op 27 augustus 2020 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. U geeft ten gehore bij het CGVS toe dat u bewust loog over uw leeftijd, opdat u sneller opvang zou krijgen (CGVS p. 6). De taskara die u voorlegt, stelt dat u 13 jaar was in 1393, hetgeen overeenkomt met een geboortejaar van 1380 = 2002. U legt tevens een vaccinatiekaart neer waarop uw geboortedatum prijkt: hierop staat 10/5/80, hetgeen overeenkomt met 1 augustus 2001. U verklaarde voor het CCVS echter geboren te zijn in de 12de maand van 1380, hetgeen overeenkomt met februari 2002 (CGVS, p. 6). Na een eerdere bewuste misleiding, dient dus vastgesteld te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met een document dat u zelf neerlegt ter staving van uw identiteit. Dat u de Belgische autoriteiten zonder schroom trachtte te misleiden over uw leeftijd en nadien nog verklaringen aflegt over uw leeftijd die niet corresponderen met een door u neergelegd document, tast uiteraard uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan. Uw taskara volstaat derhalve geenszins om hier een ander licht op te

werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn en de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden, is niet verenigbaar met wat van u als verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2003 naar 1999, dus wel vier jaar verschil uitmaken, is een bijzonder negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asieltrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Wat betreft uw persoonlijke vrees voor vervolging dient voorts te worden vastgesteld dat u uw rekrutering door de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken. U beweert dat de taliban een lijst met namen van jongemannen uit uw dorp had, die ze voorlezen in de moskee. Uw naam was één van de namen op de lijst, net als die van vier andere jongens uit uw dorp. Vervolgens stelt u dat de taliban u mee nam naar een hoofdkwartier in het dorp Laghmani waar nog dertig à veertig jongens uit uw district aanwezig waren (CGVS p. 17, 18). U bent er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u persoonlijk een poging tot rekrutering van de taliban heeft moeten ondergaan. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, uitzonderlijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Zelfs indien de taliban door een felle strijd in een bepaalde regio nood zou hebben aan bijkomende strijdkrachten, is rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De actoren van rekrutering zijn doorgaans goed gekend door de slachtoffers en bevinden zich vaak binnen de familie of clan. Bovendien is het weinig aannemelijk te noemen dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in een tribale samenleving als de Afghaanse. Dat geen van bovenstaande elementen aanwezig is in uw vluchtrelaas, is een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid ervan. Dat uw naam en die van vier andere jongemannen individueel werden afgeroepen in de moskee, waarna jullie meteen werden meegenomen naar een hoofdkwartier in een naburig dorp, past niet in het kader dat de objectieve informatie schetst. Des te meer omdat u – wanneer u met deze objectieve informatie geconfronteerd wordt - bevestigt u dat er in uw regio van herkomst wel degelijk jongemannen zich vrijwillig aansluiten bij de taliban. U geeft aan dat de meesten onder hen afkomstig zijn uit de madrassa's waar de taliban over de jihad predikt en hen brainwasht (CGVS p. 19 – 20), wat correspondeert met de info uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. U kan echter geen elementen aanhalen die de conclusies die getrokken kunnen worden uit de objectieve informatie, kunnen veranderen. Deze vaststellingen gelden bijgevolg als een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast is ook het beeld dat u schetst van de periode die u doorbracht in het talibanhoofdkwartier in het dorp Laghmani niet in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat de talibanleden verblijven in een hoofdkwartier in Laghmani en dat ze daarnaast ook een hoofdkwartier hebben in het dorp Malakhel (CGVS p. 11). U verklaart door de taliban te zijn meegenomen naar het hoofdkwartier in Laghmani, waar ongeveer dertig tot veertig jongens uit uw district aanwezig waren. De volgende ochtend – toen u beseftte dat u zou sterven als u daar bleef – vroeg u aan één van de commandanten of u naar huis mocht om kleren te halen en afscheid te nemen van uw ouders. Hij zei

dat u binnen het uur terug moest komen omdat de taliban jullie diezelfde dag nog naar een gevecht zouden meenemen (CGVS p. 17). Het door u geschetste beeld van de voorbereiding op een gevecht, komt echter geenszins overeen met de informatie uit verschillende bronnen over de manier waarop de taliban nieuwe rekruten opleidt om deel te nemen aan de strijd. Uit deze informatie blijkt dat militaire training een centrale component is voor de nieuwe rekruten. Bijna alle nieuwe rekruten worden consequent naar trainingskampen gestuurd, waar ze een trainingsprogramma volgen. Uit beelden en getuigenissen uit desbetreffende trainingskampen blijkt dat er een doorgedreven training voor nieuwe talibanrekruten bestaat doorheen heel Afghanistan. Daarnaast bestaan naast deze trainingskampen mobiele teams, die training en ondersteuning bieden voor andere nieuwe rekruten. Deze trainingen focussen zich vooral op vaardigheden die de taliban effectief gebruikt, zoals het gebruik van IED's, schieten vanuit rijdende voertuigen, het gebruik van granaten,... De taliban heeft de voorbije jaren bovendien zelf beelden uit deze trainingskampen verspreid. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, is het erg weinig aannemelijk dat u zonder een doorgedreven training meteen naar de strijd zou worden gestuurd zoals u pretendeert (CGVS p. 17, 19). Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich beroept, is terug te vinden in het administratieve dossier. Wanneer u gevraagd wordt waarom de talibs u zonder enige training naar een gevecht zouden sturen, vertelt u dat u wel een tafel met wapens zag voordat u het hoofdkwartier ontvluchtte en dat ze u misschien een korte training zouden geven (CGVS p. 18). Deze verklaring is echter niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Bovendien is het opmerkelijk dat u de ochtend nadat u naar het hoofdkwartier in Laghmani bent gebracht, met een eenvoudige smoes het hoofdkwartier kan verlaten zonder enige begeleiding (CGVS p. 17, 19). Daarnaast zijn uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de periode die u in het hoofdkwartier van de taliban in Laghmani spendeerde, tegenstrijdig met uw verklaringen ten gehore bij het CGVS. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de taliban na enkele dagen opriep om mee te vechten met hun leger in een ander district en dat u toen besepte dat de mannen die voor u met de taliban meegegaan waren, allemaal dood waren (Vragenlijst CGVS dd. 05/01/2021). Ten gehore bij het CGVS, verklaart u dat u slechts één nacht in het hoofdkwartier van de taliban spendeerde, waar u 's ochtends enkel maar kon denken aan de anderen die stierven nadat ze meegingen met de taliban (CGVS p. 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, zegt u echter dat u het niet zo bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd heeft (CGVS p. 20). U stelde dat er vier andere jongens waren van uw dorp die meegenomen waren en dat de anderen niet aanwezig waren in de moskee. U vervolgt dat u niet weet of de andere jongens ook meegenomen zijn (CGVS, p. 18). Even later poneert u echter dat ze "alle jongens" meenamen (CGVS, p. 19). Bovenstaande vaststellingen zijn een verdere indicatie betreffende de weinig aannemelijke aard van uw vluchtrelaas.

Voorts is het opmerkelijk dat de taliban pas twee maanden na uw vertrek uit het hoofdkwartier van de taliban uw vader voor de eerste keer benaderden aan uw huis. Een week na dit eerste bezoek, volgde een dreigbrief, waarna uw vader volgens uw verklaringen gevangen werd genomen en uiteindelijk omgebracht (CGVS p. 19). Indien u inderdaad zo belangrijk zou geweest zijn voor de taliban, is het zeer opmerkelijk dat zij tot twee maanden na uw vertrek uit het hoofdkwartier in Laghmani – waar u uitdrukkelijk door een commandant werd gevraagd om binnen het uur terug te komen – zouden wachten om actie te ondernemen. Gevraagd waarom u zo belangrijk was voor de taliban, dat ze een familielid nog zouden vervolgen, stelt u dat u hun eis niet accepteerde en dat u hen bedrogen heeft. U verklaart later bovendien dat in de dreigbrief staat wat u gedaan heeft en dat u de taliban bedrogen heeft (CGVS p. 19). In de dreigbrief die u voorlegt, is hier echter geen sprake van. Er staat weliswaar dat uw vader u moet presenteren in het dorp Laghmani, en dat hij anders gestraft zou worden, maar men rept in de brief met geen woord over wat u gedaan heeft of dat u hen bedrogen heeft. Bovendien is het bevreemdend dat de belangrijke leiders van de taliban in uw district zich zouden bezighouden met het vervolgen van een familielid van één van de vele jongens die ze meenemen naar hun hoofdkwartier in Laghmani. De vervolging die uw familie volgens uw verklaringen heeft ondergaan, wordt bijgevolg weinig aannemelijk geacht.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u geen gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève.

De documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw taskara, uw vaccinatiekaart, de foto's van de taskara van uw vader, de foto's van de taskara van uw broer en de foto's van u en uw familie kunnen enkel een indicatie zijn van uw herkomst en een eventuele familieband. Ze hebben echter geen bewijswaarde betreffende uw vluchtmotieven. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient naast de eerder aangehaalde discrepanties tussen de inhoud van de dreigbrief en uw verklaringen, aangehaald te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in

Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de beperkte geloofwaardigheid van uw verklaringen. De dreigbrief is niet opgesteld door een officiële bron en kan gemakkelijk op uw vraag en instructies gefabriceerd zijn.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 30 juni 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde

persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen.

Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die

werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Verzoeker citeert de vluchtelingendefinitie uit artikel 1, A van het Verdrag van Genève en geeft een theoretische uitleg over de criteria, die hij als volgt toepast op zijn persoonlijke situatie:

“In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling in de zin van de Conventie van Geneve en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet herkend te worden.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico gedood te worden door de Afghaanse veiligheidsdienst wegens de band van zijn familie met de Taliban. Zo blijkt dat zijn paternale ooms Malik Jeypour en Aziz UI Rahman Talibancommandanten waren. In de strijd van de Afghaanse overheid tegen de taliban en de familie van verzoeker, werd de gezinswoning van verzoeker door de overheid opgeblazen en kwamen aantal dorpelingen hierom.

Na de dood van zijn paternale ooms (Malik Jeypour en Aziz UI Rahman), werd verzoeker uitdrukkelijk door de Taliban gevraagd om opleiding bij de Taliban te volgen met de bedoeling in de toekomst de rol van zijn paternale ooms over te nemen. Gezien het gevaar om als lid van Taliban te zijn, heeft verzoeker de uitnodiging van de Taliban niet aanvaard. Reden waarom verzoeker tot op heden door de Taliban wordt gezocht. Er is tot op heden een nakende risico door de Taliban gedood te worden omdat verzoeker de Taliban als opvolger van zijn paternale ooms niet vervoegde.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker objectieve aanwijzen gegeven heeft met een redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging in Afghanistan heeft, zijnde vervolging door de Afghaanse overheid en de Taliban.

In het licht van het gevaar gerekruteerd en gedood te worden, had verzoeker geen ander keuze dan zijn land van herkomst te verlaten. ...

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging aannemelijk is en dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de Conventie van Geneve en de Vreemdelingenwet, aangezien hij daadwerkelijk door de Afghaanse overheid en de Taliban wordt vervolgd.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van de artikelen 2 en 3 van "de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht" – uit de verdere uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat verzoeker doelt op zowel de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen als de materiële motiveringsplicht –, van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij de uitdrukkelijke en materiële motiveringsplicht en wijst op het bepaalde in de artikelen 49/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet zijn tweede middel verder uiteen als volgt:

"In casu, schendt de motivering van de bestreden beslissing voormelde normen waaronder de materiële motiveringsplicht door zich te beperken tot opmerkelijk overwegingen. Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd.

Ten eerste is het CGVS ten onrecht van mening dat de asielmotieven van verzoeker niet geloofwaardig zijn wegens de aangegeven leeftijd van verzoeker. Volgens de bestreden beslissing "(...)"

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de motivering van het CGVS in strijd is met de materiële motiveringsplicht in samen lezen met het redelijkheidsbeginsel. De asielinstanties van België, waaronder het CGVS, zijn perfect op de hoogte dat in Afghanistan geen behoorlijk registratie van geboorte wordt gehouden. Dit houdt in dat 90 % van de bevolking in Afghanistan hun geboortedatum en leeftijd niet kennen. Deze laatste komt meestal voor bij mensen die in de platteland wonen. Meer nog, de Afghaanse context en cultuur zorg ervoor dat merendeel van Afghanen, waaronder verzoeker, hun leeftijd niet kennen.

Voormelde fenomeen wordt door de bestreden beslissing niet betwist. Reden waarom voor verzoeker onduidelijk is waarom het CGVS van mening is dat verzoeker de asielinstanties probeerde te misleiden terwijl deze beslissing reeds niet betwist dat wegens de Afghaanse context en cultuur, verzoeker niet in staat is zijn werkelijk leeftijd te kennen.

Dienvolgens is verzoek van mening dat de bestreden beslissing niet conform is aan de materiële motiveringsplicht

Ten tweede is het CGVS van mening dat verzoeker voor internationale bescherming niet in aanmerking komt omdat naar eigen zeggen van het CGVS, "uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt". Reden hiervoor volgens de bestreden beslissing, "wat betreft uw persoonlijke vrees voor vervolging dient voorts te worden vastgesteld dat u uw rekrutering door de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken", dit aangezien volgens de bestreden beslissing er geen gedwongen rekrutering in hoofde van verzoeker vast te stellen is en dat de militaire training die verzoeker gekregen heeft niet overeenstemt met de beschikbare informatie van het CGVS.

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de bestreden beslissing niet betwist dat in de regio waar de taliban sterk aanwezig is, een gedwongen rekrutering niet uitgesloten is. Met andere woorden, de objectieve bron van informatie van het CGVS, sluit een gedwongen rekrutering van de taliban niet uit.

Welnu, uit de beschikbare informatie van het CGVS, blijkt ontegensprekelijk dat de taliban verschillende manieren heeft om strijdkrachten te verzamelen, waaronder beroepen op strijdkrachten van madrassa/moskee. Deze manier van rekrutering van strijdkrachten wordt door de beschikbare informatie van het CGVS niet uitgesloten. In casu is dit het geval bij verzoeker die door de taliban via de moskee gedwongen wordt gerekruteerd. Meer nog, is er geen vaste methode van taliban om beroep op bijkomende strijdkrachten te doen.

Bovendien, de beweringen van de bestreden beslissing niet aannemelijk, zijnde dat de taliban de militaire training zoals door de bestreden beslissing pretendeert overal in Afghanistan door de taliban wordt toegepast. Rekening houden met het objectieve feit dat de taliban financiële en logistiek gezien, de sterke

handen niet heeft, is het totaal niet aannemelijk te stellen dat de taliban een doorgedreven training aan alle nieuwe talibanrekruten overal in Afghanistan gaat verlenen. Dit is niet realistisch!

Uw Raad merkt onmiddellijk op dat de militaire training van de taliban verschillen van regio tot regio en van dorp tot dorp naar gelang de beschikbare financiële en logistische middelen van de taliban. Dit houdt in dat het perfect mogelijk is dat verzoeker op een lokale manier door de taliban wordt opgeleid waarna hij in de strijd wordt ingezet zonder een doorgedreven militair training zoals door de bestreden beslissing wordt gepretendeerd.

Aangezien er geen vaste methode is van taliban om beroep op bijkomende strijdkrachten te doen en dat de beschikbare informatie van het CGVS een uitzonderlijk manier van gedwongen rekrutering niet uitsluit, is het voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker via zijn lokale moskee door de taliban niet gedwongen gerekruteerd kan worden.

Reden waarom verzoeker van mening is dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoend is en schendt hierdoor voormelde normen, waaronder de materiële motiveringsplicht.

Ten slotte, merkt Uw Raad op dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan en de rechtspraken van het Hof van Justice en het EHRM hieromtrent niet afdoende door de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Met als gevolg dat de bestreden beslissing tot een onredelijke besluit is gekomen.

Wat is de socio-economische en humanitaire situatie op heden in Afghanistan na voormelde machtsovername door de taliban? Omtrent de gestelde vraag heeft Uw Raad geen onderzoeksbevoegdheid en de bestreden beslissing heeft hieromtrent geen afdoende antwoord gegeven. Verzoeker wijst erop dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan, tot op heden aanleiding gegeven heeft tot een buitengewone precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan met een concrete impact op de persoonlijke situatie van verzoeker tot gevolgd waardoor verzoeker nood aan internationale bescherming heeft.

Meer bepaald, na voormelde machtsovername en tot op heden, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen als actor in Afghanistan niet langer aanwezig zijn – een volledige terugtrekking van deze actoren.

Naar aanleiding van de terugtrekking van voormelde actoren, is het huidige regime van Taliban door de internationale gemeenschap tot op heden niet erkend. Wat door de bestreden beslissing niet wordt betwist.

De toestroming van humanitaire hulp in Afghanistan tot op heden bestaat niet. Er is tot op heden geen internationale hulp naar Afghanistan. Er is een verstoring van de handel en het banksysteem met een hyperinflatie, een inkrimping van de economie en een tekort aan cash tot gevolg.

Families in Afghanistan worden op heden noodgedwongen om hun kinderen (voornamelijk meisjes) te verkopen teneinde van huidige precaire socio-economische situatie te ontsnappen.

Er is een reële risico dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen met de onmogelijkheid voor elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting tot gevolg.

De huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt door de machtsovername van de Taliban en de volledige terugtrekking van internationale troepen en NGO's hebben concrete impact op de persoonlijke situatie van verzoeker en geven zonder twijfel aanleiding tot een schending van het non-refoulementbeginsel zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM in samenlezen met artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan.

Uit voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker moet toegekend worden."

2.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 17 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2017, het rapport "Afghanistan:

Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022 en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat het non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn vluchtrelaas een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat die de geloofwaardigheid ervan onderuit halen, nu (i) hij zijn rekrutering door de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken, (ii) het beeld dat hij schetst van de periode die hij doorbracht in het talibanhoofdkwartier in het dorp Laghmani niet in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt, (iii) het voorts opmerkelijk is dat de taliban pas twee maanden na zijn vertrek uit hun hoofdkwartier zijn vader voor de eerste keer benaderden aan zijn huis, en (iv) de documenten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming neerlegt niet van die aard zijn dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen, omdat (B) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoeker een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat

staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten om te ontsnappen aan een gedwongen rekrutering door de taliban. Op een dag in augustus 2019 zouden een aantal talibanleden naar de moskee gekomen zijn waar verzoeker zich bevond en de namen hebben afgeroepen van verzoeker en vier andere jongens uit het dorp. Verzoeker en de andere genoemde jongens zouden te horen hebben gekregen dat zij zich naar het hoofdkwartier van de taliban in het dorp Laghmani moesten begeven omdat de schaduwgouverneur hen wou spreken. Daar aangekomen zouden zij en de dertig à veertig andere jongens die er aanwezig waren speeches te horen gekregen hebben over de jihad. De volgende ochtend zou verzoeker tot het besef gekomen zijn dat alle jongens die met de taliban meegingen omkwamen tijdens de gevechten of vermoord werden. Hij zou de taliban gezegd hebben dat hij bereid was om overal met hen mee te gaan maar dat hij eerst nog naar huis wou om afscheid te nemen van zijn familie. De taliban zouden hiermee hebben ingestemd op voorwaarde dat verzoeker binnen het uur terug zou zijn aangezien ze hem en de andere jongens nog diezelfde dag zouden meenemen naar een gevecht. Thuisgekomen zou verzoeker zijn ouders hebben ingelicht over wat er gebeurde, waarna die hem naar zijn oom in het dorp Sufian zouden hebben gestuurd. Deze oom zou van oordeel geweest zijn dat verzoeker niet bij hem kon blijven omdat de taliban hem daar ook zouden vinden. Verzoekers vader en oom zouden na telefonisch overleg hebben besloten dat verzoeker het land diende te verlaten en vervolgens zijn vertrek hebben georganiseerd. Verzoeker verklaart dat hij pas twee maanden na zijn aankomst in België opnieuw contact had met zijn familie en van zijn oom te horen kreeg dat zijn vader gevangengenomen en vervolgens vermoord werd door de taliban nadat hij eerder een dreigbrief zou hebben ontvangen waarin stond dat hij verzoeker naar de basis van de taliban in het dorp Laghmani moest brengen. Na de dood van verzoekers vader zou ook zijn broer M. Afghanistan ontvlucht zijn en zich op heden in Turkije bevinden.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen door de taliban te zullen worden vermoord.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden in zijn oordeel dat verzoekers algemene geloofwaardigheid aangetast wordt door zijn verklaringen over zijn leeftijd, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers 16 jaar en tien maanden te zijn, en dus minderjarig wat uw geboortedatum op 31 oktober 2003 zou brengen (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 01/01/1999. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 31 augustus 2020 valt te lezen dat u de dag van het medisch onderzoek op 27 augustus 2020 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. U geeft ten gehore bij het CGVS toe dat u bewust loog over uw leeftijd, opdat u sneller opvang zou krijgen (CGVS p. 6). De taskara die u voorlegt,

stelt dat u 13 jaar was in 1393, hetgeen overeenkomt met een geboortjaar van 1380 = 2002. U legt tevens een vaccinatiekaart neer waarop uw geboortedatum prijkt: hierop staat 10/5/80 (...). U verklaarde voor het CCVS echter geboren te zijn in de 12de maand van 1380, hetgeen overeenkomt met februari 2002 (CGVS, p. 6). Na een eerdere bewuste misleiding, dient dus vastgesteld te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met een document dat u zelf neerlegt ter staving van uw identiteit. Dat u de Belgische autoriteiten zonder schroom trachtte te misleiden over uw leeftijd en nadien nog verklaringen aflegt over uw leeftijd die niet corresponderen met een door u neergelegd document, tast uiteraard uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan. Uw taskara volstaat derhalve geenszins om hier een ander licht op te werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn en de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden, is niet verenigbaar met wat van u als verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2003 naar 1999, dus wel vier jaar verschil uitmaken, is een bijzonder negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast."

Verzoeker slaagt er niet in zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd te vergoelijken door er in zijn verzoekschrift op te wijzen "dat in Afghanistan geen behoorlijk registratie van geboorte wordt gehouden" en "dat 90 % van de bevolking in Afghanistan hun geboortedatum en leeftijd niet kennen". Waar nog kan worden aangenomen dat verzoeker, net zoals veel andere Afghanen afkomstig uit ruraal gebied, zijn exacte geboortedatum en leeftijd niet kent, is een verwijzing naar "de Afghaanse context en cultuur" niet afdoend om een verschil van minstens drie jaar tussen zijn bij aankomst verklaarde leeftijd en zijn werkelijke leeftijd vastgesteld na leeftijdsonderzoek te verklaren of verschonen. Overigens gaat verzoeker eraan voorbij dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS na confrontatie met het resultaat van het leeftijdsonderzoek heeft toegegeven dat hij zich initieel bewust als minderjarige heeft voorgedaan (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ongeacht de reden waarom verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd, doet het feit dat hij de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door zich gevoelig jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Verzoeker betwist voorts niet dat zijn gewijzigde verklaringen over zijn leeftijd, luidend dat hij geboren zou zijn in de twaalfde maand van het Afghaanse jaar 1380, niet overeenstemmen met de geboortedatum die op de door hem neergelegde vaccinatiekaart staat, zijnde "10/5/80", hetgeen een bijkomende negatieve indicatie inhoudt voor zijn algehele geloofwaardigheid (AD, *Ibid.* en stuk 5, 'Documenten', nr. 2).

Vervolgens dient de Raad samen met de adjunct-commissaris vast te stellen dat aan de door verzoeker beschreven poging van de taliban om hem te rekruteren geen geloof kan worden gehecht.

Te dezen wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Immers, uit uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, uitzonderlijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Zelfs indien de taliban door een felle strijd in een bepaalde regio nood zou hebben aan bijkomende strijdkrachten, is rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De actoren van rekrutering zijn doorgaans goed gekend door de slachtoffers en bevinden zich vaak binnen de familie of clan. Bovendien is het weinig aannemelijk te noemen dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in een tribale samenleving als de Afghaanse. Dat geen van bovenstaande elementen aanwezig is in uw vluchtrelaas, is een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid ervan. Dat uw naam en die van vier andere jongemannen individueel werden afgeroepen in de moskee, waarna jullie meteen werden meegenomen naar een hoofdkwartier in een naburig dorp, past niet in het kader dat de objectieve informatie schetst. Des te meer omdat u – wanneer u met deze objectieve informatie geconfronteerd wordt - bevestigt u dat er in uw regio van herkomst wel degelijk jongemannen zich vrijwillig aansluiten bij de taliban. U geeft aan dat de meesten onder hen afkomstig zijn uit de madrassa's waar de taliban over de jihad predikt en hen brainwasht (CGVS p. 19 – 20), wat correspondeert met de info uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. U kan echter geen elementen aanhalen die de conclusies die getrokken kunnen worden uit de objectieve

informatie, kunnen veranderen. Deze vaststellingen gelden bijgevolg als een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.”

Verzoeker repliceert dat op basis van de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt een gedwongen rekrutering niet kan worden uitgesloten en dat hieruit ontegensprekelijk blijkt *“dat de taliban verschillende manieren heeft om strijdkrachten te verzamelen, waaronder beroepen op strijdkrachten van madrassa/moskee”*.

De Raad wijst er vooreerst op dat indien gedwongen rekrutering door de taliban niet kan worden uitgesloten, uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat zelfs dan doorgaans sprake is van een tussenkomst van lokale vertegenwoordigers van de stam, clan, familie of gemeenschap (zie COI-rapport *“Afghanistan. Recruitment by armed groups”* van EASO van september 2016, p. 22-24). Waar niet kan worden uitgesloten dat er door de taliban gerekruteerd wordt in madrassa's of moskeeën, toont verzoeker niet aan dat het daarbij gaat om gedwongen rekruteringen die verlopen op de wijze die hij heeft geschetst. Nieuwe rekruten uit de madrassa's worden eerst gedurende zekere tijd geïndoctrineerd en als het ware bereidwillig gemaakt om zich voor de zaak van de taliban in te spannen en mee de wapens op te nemen, zodat van een rekrutering onder dwang in feite geen sprake is (*Ibid.*, p. 42-44). Verzoeker gaf dit trouwens zelf aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waar hij erkende dat sommigen zich vrijwillig aansluiten bij de taliban en de meesten onder deze vrijwilligers uit de madrassa's komen, waar ze al gemotiveerd en gebrainwasht zijn door de vele speeches over de jihad, islam en *djannah* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij en de andere rekruten die zouden zijn meegenomen naar het hoofdkwartier van de taliban in Laghmani gedurende zekere tijd gebrainwasht werden teneinde hen mentaal klaar te stomen voor de strijd. Zij zouden slechts één nacht voor zij naar hun eerste gevecht zouden worden meegenomen speeches te horen hebben gekregen over hun plicht om jihad te voeren tegen de overheid en de buitenlanders en de beloning die hen daarvoor wacht in het paradijs (*Ibid.*, p. 17, 18). Dit kan bezwaarlijk voldoende worden geacht om bij de nieuwe rekruten de loyaliteit en overtuiging te bewerkstelligen die nodig zijn opdat zij een meerwaarde zouden kunnen betekenen voor de taliban en hun zaak, getuige het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen besloot er de volgende ochtend vanonder te muizen toen hij tot het besef kwam dat hij zou sterven.

De adjunct-commissaris overweegt verder in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Daarnaast is ook het beeld dat u schetst van de periode die u doorbracht in het talibanhoofdkwartier in het dorp Laghmani niet in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat de talibanleden verblijven in een hoofdkwartier in Laghmani en dat ze daarnaast ook een hoofdkwartier hebben in het dorp Malakhel (CGVS p. 11). U verklaart door de taliban te zijn meegenomen naar het hoofdkwartier in Laghmani, waar ongeveer dertig tot veertig jongens uit uw district aanwezig waren. De volgende ochtend – toen u besepte dat u zou sterven als u daar bleef – vroeg u aan één van de commandanten of u naar huis mocht om kleren te halen en afscheid te nemen van uw ouders. Hij zei dat u binnen het uur terug moest komen omdat de taliban jullie diezelfde dag nog naar een gevecht zouden meenemen (CGVS p. 17). Het door u geschetste beeld van de voorbereiding op een gevecht, komt echter geenszins overeen met de informatie uit verschillende bronnen over de manier waarop de taliban nieuwe rekruten opleidt om deel te nemen aan de strijd. Uit deze informatie blijkt dat militaire training een centrale component is voor de nieuwe rekruten. Bijna alle nieuwe rekruten worden consequent naar trainingskampen gestuurd, waar ze een trainingsprogramma volgen. Uit beelden en getuigenissen uit desbetreffende trainingskampen blijkt dat er een doorgedreven training voor nieuwe talibanrekruten bestaat doorheen heel Afghanistan. Daarnaast bestaan naast deze trainingskampen mobiele teams, die training en ondersteuning bieden voor andere nieuwe rekruten. Deze trainingen focussen zich vooral op vaardigheden die de taliban effectief gebruikt, zoals het gebruik van IED's, schieten vanuit rijdende voertuigen, het gebruik van granaten,... De taliban heeft de voorbije jaren bovendien zelf beelden uit deze trainingskampen verspreid. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, is het erg weinig aannemelijk dat u zonder een doorgedreven training meteen naar de strijd zou worden gestuurd zoals u pretendeert (CGVS p. 17, 19). Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich beroept, is terug te vinden in het administratieve dossier. Wanneer u gevraagd wordt waarom de talibs u zonder enige training naar een gevecht zouden sturen, vertelt u dat u wel een tafel met wapens zag voordat u het hoofdkwartier ontvluchtte en dat ze u misschien een korte training zouden geven (CGVS p. 18). Deze verklaring is echter niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.”

De Raad acht verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de taliban financieel en logistiek gezien de mogelijkheden niet hadden om een doorgedreven militaire training te geven aan alle nieuwe rekruten overal in Afghanistan en dat het perfect mogelijk is *“dat verzoeker op een lokale manier door de taliban*

wordt opgeleid waarna hij in de strijd wordt ingezet zonder een doorgedreven militaire training" geheel naast de kwestie. Uit verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS blijkt immers dat hij de dag nadat hij zou zijn meegenomen naar het hoofdkwartier van de taliban in Laghmani reeds zou worden ingezet in de gewapende strijd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Derhalve blijkt van enige training of voorbereiding op de gevechten, hoe minimaal ook, in verzoekers geval geen sprake te zijn. Verzoekers verklaring dat hij op het hoofdkwartier een tafel vol wapens zag en hieruit afleidde dat de taliban hem en de andere rekruten misschien een korte training zouden geven of hen zouden zeggen hoe deze wapens te gebruiken vooraleer zij naar het gevecht moesten, wijzigt niets aan het feit dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, diezelfde dag nog aan de gevechten zou moeten deelnemen en hier dus redelijkerwijze niet voorbereid op kon zijn (*Ibid.*, p. 18). Dit strookt in het geheel niet met de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat nieuwe talibanrekruten niet zomaar in de strijd worden gegooid maar een trainingsprogramma doorlopen om hen militaire vaardigheden en technieken aan te leren (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nrs. 1-6).

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat:

"Bovendien is het opmerkelijk dat u de ochtend nadat u naar het hoofdkwartier in Laghmani bent gebracht, met een eenvoudige smoes het hoofdkwartier kan verlaten zonder enige begeleiding (CGVS p. 17, 19). Daarnaast zijn uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de periode die u in het hoofdkwartier van de taliban in Laghmani spendeerde, tegenstrijdig met uw verklaringen ten gehore bij het CGVS. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de taliban na enkele dagen opriep om mee te vechten met hun leger in een ander district en dat u toen besepte dat de mannen die voor u met de taliban meegegaan waren, allemaal dood waren (Vragenlijst CGVS dd. 05/01/2021). Ten gehore bij het CGVS, verklaart u dat u slechts één nacht in het hoofdkwartier van de taliban spendeerde, waar u 's ochtends enkel maar kon denken aan de anderen die stierven nadat ze meegingen met de taliban (CGVS p. 17). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, zegt u echter dat u het niet zo bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd heeft (CGVS p. 20). U stelde dat er vier andere jongens waren van uw dorp die meegenomen waren en dat de anderen niet aanwezig waren in de moskee. U vervolgt dat u niet weet of de andere jongens ook meegenomen zijn (CGVS, p. 18). Even later poneert u echter dat ze "alle jongens" meenamen (CGVS, p. 19). Bovenstaande vaststellingen zijn een verdere indicatie betreffende de weinig aannemelijke aard van uw vluchtrelaas.

Voorts is het opmerkelijk dat de taliban pas twee maanden na uw vertrek uit het hoofdkwartier van de taliban uw vader voor de eerste keer benaderden aan uw huis. Een week na dit eerste bezoek, volgde een dreigbrief, waarna uw vader volgens uw verklaringen gevangen werd genomen en uiteindelijk omgebracht (CGVS p. 19). Indien u inderdaad zo belangrijk zou geweest zijn voor de taliban, is het zeer opmerkelijk dat zij tot twee maanden na uw vertrek uit het hoofdkwartier in Laghmani – waar u uitdrukkelijk door een commandant werd gevraagd om binnen het uur terug te komen – zouden wachten om actie te ondernemen. Gevraagd waarom u zo belangrijk was voor de taliban, dat ze een familielid nog zouden vervolgen, stelt u dat u hun eis niet accepteerde en dat u hen bedrogen heeft. U verklaart later bovendien dat in de dreigbrief staat wat u gedaan heeft en dat u de taliban bedrogen heeft (CGVS p. 19). In de dreigbrief die u voorlegt, is hier echter geen sprake van. Er staat weliswaar dat uw vader u moet presenteren in het dorp Laghmani, en dat hij anders gestraft zou worden, maar men rept in de brief met geen woord over wat u gedaan heeft of dat u hen bedrogen heeft. Bovendien is het bevreemdend dat de belangrijke leiders van de taliban in uw district zich zouden bezighouden met het vervolgen van een familielid van één van de vele jongens die ze meenemen naar hun hoofdkwartier in Laghmani. De vervolging die uw familie volgens uw verklaringen heeft ondergaan, wordt bijgevolg weinig aannemelijk geacht."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd zijn niet van die aard dat zij verzoekers geloofwaardigheid herstellen. Met betrekking tot deze documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Uw taskara, uw vaccinatiekaart, de foto's van de taskara van uw vader, de foto's van de taskara van uw broer en de foto's van u en uw familie kunnen enkel een indicatie zijn van uw herkomst en een eventuele

familieband. Ze hebben echter geen bewijswaarde betreffende uw vluchtmotieven. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient naast de eerder aangehaalde discrepanties tussen de inhoud van de dreigbrief en uw verklaringen, aangehaald te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de beperkte geloofwaardigheid van uw verklaringen. De dreigbrief is niet opgesteld door een officiële bron en kan gemakkelijk op uw vraag en instructies gefabriceerd zijn."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, die hem onder dwang zouden hebben proberen te rekruteren voor de gewapende strijd, niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere

natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Dat de voormalige overheid en buitenlandse troepen zich hebben teruggetrokken uit Afghanistan doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ook het gegeven dat het huidige regime van de taliban niet internationaal wordt erkend werpt geen nieuw licht op de zaak. Er is heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA “*Afghanistan. Security situation*”, augustus 2022, p. 36- 43). Verder brengt verzoeker geen enkele objectieve landeninformatie aan die zijn bewering ondersteunt dat er op heden geen humanitaire hulp meer geleverd wordt. In de beschikbare landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt is er alleszins geen enkele ernstige aanwijzing te vinden dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het

EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT